

Μελούν οι παπκαλάοι γιά τόν Σοφούλη πάλι.

Φ.—Τόν ειδες τόν Σοφούλη;

Π.— Τόν ειδα χθές άργά,
πού'στούς κυρίους Πρέσβεις έπήγαινε γοργά,
Τόν ειδα,μιά κάρω,
πού'κάπνιζε τσιγάρο.

Δός μου δρό τσιγαρέτα,του λέω, μ'επιστόμα...
οι Πρέσβεις τί σου λένε; πώς πάνε τά προνόμια;
Κι'αυτά καλά,του λέω,θά πών,άκαπητέ,
άφου με λόγην θγαίνου'σ'τη Σάμο Βουλευται,
κι'ό κύριος Κοπάσης έπειγεται πολύ
κι'άλλ'Όσμανιέ νά πάρη,
κι'άμέσως τήν μεγάλην Συνέλευσιν καλεϊ,
και μπάμ και μπόμ και δάρεϊ.

Τόν ειδες τόν Σοφούλη;

Φ.— Τόν ειδα χθές άργά,
πού'στούς κυρίους Πρέσβεις έπήγαινε γοργά.
Κι'ό Πρέσβυς τής'Αγγλας έπήγε,Περικλέτο,
εις τό ξενοδοχείο και τάφησε μπλιζέτο.

Π.— Και τούτο,Φαουσολή
σημαίνει και δηλοϊ
συμπάθειαν μεγάλην τής φίλης'Αλδιόνας,
κι'όποιος δέν τό πιστεύει κακός ψυχρός του χρόνος.

'Στόν Βασιληά χωρίς βρωλάξά.

Τώρα με τά μνημόσυνα τής νέας Ρωμησούνης,
τόρα πού παρατιήθηκε κι'ό τής Δικαιοσύνης,
κι'ήσυχασαν τά πράγματα και χάρτουν δλοι μυγαίε,
έσ'σ'τάς Πάτραι,Βασιληά,χαρούμενος έπήγες
νά ρίξης τόν θεμέλιον'σ'όν'Άγιον Άνδρέα,
κι'έθειες γνώσεις οί πολλά κι'έπέρασες φράξαι.

Κι'έτρεξαν τότε πρόθυμοι να θεβαιώσουν δλοι
πώς είναι τό Ρωμαϊκό μπαξές και περιδόλι,
πώς βασιλεύει σ'όλα του πρωτοφανής έντέλειαι
κι'έχει γερά θεμέλια,
κι'άλλο δέν μένει τίποτε οί τόσα μεγαλεία
παρά νά δάλωμε σ'αυτά πρós τόν παρὸν τελεία.

'Εδέχθης δλας τάς'Αρχάς του τρέχοντος καιρού,
και οί Στρατώναι τών Πατρῶν έπήγες και Σχολεζιά,
και σούφεραν κι'επάτητος οί σπάργανα μωρού
γιά νάμια καλοροζικό και τούτο,Βασιληά.

Κι'έμεις έδω'φωνάξαμε με μάτι βουρκωμένο:
πάτα και τό Ρωμαϊκό τό κακομοιριασμένο,
πού'δρίσκειται'σ'τά σπάργανα,πού τό κουνοδ'σ'την κούνια,
κι'άποκομάται με Βουλής ύπνωτικιά κουδούνια.

Πάτησε και τά σπάργανα πολιτικῶν νηπιῶν,
νά γίνη και τό κράτος μας Νομιματοκοπέτον,
κι'όσα κυλοῦνε δάκρυα'σ'την τόση καταφρόνια
νά γίνουνε θωρακιστά,στρατεύματα,κανόνια.

Τώρα τό καταδάδαμε κι'έμεις μες'στά γεράματα
δτι με λόγια μοναχά ρητορικής ραγδαία
και με στηθοκυπήματα και σπαραγμούς και κλάμματα
δέν πρέπει νά πηγαίνομε γιά τήν Μεγάλ'Ιδέα.

'Εδέχθης και τόν Άμπελά,
τόν άνδρα τόν δικαστικόν
και ποιητήν δραματικόν,
πού γράφει δράματα πολλά
πεζῶς και διά σίχων
έξ άπαλῶν όνύχων.

Και σούπε,Βασιληά,με συστολή μεγάλη
πώς τό Βασιλικό πρέπει ν'άνοξη πάλι.
Κι'άν θέλη νά προκόψη κι'αυτό τό κορυφαίον
και τόν Μουσόν άνδρόν νά τρέχουν θιασώται,
έργα νά παίξη μόνον'Ελληῶν συγγραφέων,
και πρώτα τά'δικά του,νά'δης εισπράξεις τότε.

Βεβαίως θά τά'εθρήκας τά λόγια του σωστά,
κι'έγω πρós ευτραφεϊς
φωνάξω συγγραφείς:
και πάλι θά σάς φέβουν μεγάλα ποσοστά.

Θάρρος,παιδιά τής Μούσης,τό μέλλον οἶς άνήκει,
συνάεστε,μοχθεϊτε καθός και τό μυρμηκι,
μην άποθαρουνητέ'σ'τον ένδοξον άγῶνα,
συγγράφετε τό θέρος νά τρώτε τόν χειμῶνα.

Σκέψεις πολλοί και γνώμας ύπεβαλαν'σ'τό Στέμμα,
κι'έιπες και οί θασκάλους με συμβουλής με γλίκα
νά λέν τό δικηο δικηο,νά λέν τό φέμμα φέμμα,
νά λέν τήν σκάφη σκάφη,νά λέν τά σῶκα σῶκα.

Πρós δλους γλυκομιλητος,πρós δλους εὔμειδης,
και τός Συλλόγους ήθελες τών Πατρῶν νά'δης,
και σ'ένα Σύλλογο πτωχῶ σούπαν όρβά κορτά
πώς θέλουνε λεφτά,
κι'έιπες γελῶν πώς θά τό'πής'σ'τον γέρο Καραπάνο
γιά νά τός τείλῃ χρήματα και με τό παραπάνο.

Κι'όπόταν ειδες τού Ναοῦ πός μπήκαν τά θεμέλια
μες'σ'την'Αθήνα'γύρσες κι'έπήγες'σ'την Δεκλεία,
και τόρα περιμένομε κι'έμεις οί Ξυλανθρωποί
τόν μήνα τόν'Ιούλιον νά πᾶς και'σ'την Εύρώπη.

Και παραπάνω ποικιλίας,
μ'άλλους λόγου'άγγελίας.

Τόμος δεύτερος εδόγηκε τών'Απομνημονεμάτων
του Συγγροῦ τού μακαρίτου,τού μεγάλου πατριώτου,
με πολλὰς περιπετειάς και με πληθος διδαγμάτων,
περισπούδατος καθ'όλα και καλλίτερος τού πρώτου.
'Αναφέρει δει και κάτι σημασίας κρείττονος
πώς ο κύριος Σκουλοδύτης ήτο και βαρύτερος.

Τού Δημητρακοπούλου μας τού Πολυδίου'έγηκε
έκτακτος τόμος αληθῶς,οί Δύο Διαθήκαι,
μεταφρασμένος Γαλλιστι κι'άνάμστος έπαίνων
τού Μάξ-Νορδάου,τού Μιστρέλλ,και διασήμων ξένων.

Τι λαμπρός λαρυγγολόγος Ζωγραφιδης ο Θανάσης,
έμπειρία,γνώσις,δρασις,
κι'ένα τμήμα διευθύνων έν τῇ Πολυκλινική...
εις τού Σόλωνος τόν δρόμον αἰξων έκατόν οίκεϊ.